

03 — У два ће чистачи однети ђубре

На столу се налази мали телевизор руске производње, са обе стране заграђен стопалима човека који скоро непомично лежи на кревету. Палцем десне ноге он окреће дугме пријемника и упркос истрајном мењању фреквенција сигнала нема па нема. Само махнути снег сивих, белих и црних тачкица. Звук би био шум, али је без њега. Владавину беспрекорне тишине прекинуо је ударац у гонг из радија који лежи на кревету поред човекове главе.

„Ноћни програм“, јавио се водитељ смртно озбиљан, „добро вече.“

Човек је лагано окренуо главу и такође озбиљан као смрт рекао:

„Добро вече.“

После још једног звука гонга емитовање се наставило:

„Радио, ма кога још заболело!“

Мук. Спикер се усекнуо и реско пљунуо. Мук.

„Шта је сад па ово?“, пита човек водитеља, неми радио, тишину. Помера антену, тамо па овамо, ни то не решава ствар. Малопре је легао и задремао и када је отворио очи канали су ишчилели, а музика замукла. Пружио је руку да дохвати цигарете, али оне, чудо једно, нису биле на месту. Кап се разбила о емајл лавабоа. „Диж се“, шапнуо му је неки глас. Устао је једва некакo и угурао стопала у папуче. Нешто је пошло наопако, само како тако брзо? Последње вести су биле о победама на свим фронтима. Нови отров је био одличан. Још га је све болело од силног лопатања: читаве тоне тог прашка је лично истоварио, раме уз раме са својим саборцима из вода, чете, батаљона, пука... На дну шољице није било кафе, није било ничега, само пусто „Made in China“, а заклео

би се да је оставио за задњи срк. „Провири кроз прозор“, зашустало му је у глави. „Од сутра без пића“, зарекао се ко зна који пут, мада, легло би му сада бар једно. Када је померио завесу, угризао се за усну. Двориште је било преплављено лешевима људи у наранџастим униформама. Испуњен страхом и бесом навукао је исту такву и узео своје оружје. Лопату.

Са закашњењем радио му је одговорио:

„Мртви смо!“

Кап крви са човекове усне се разбила о линолеум. Неко је био у стану, осетио је, нешто је крцкало, чуо је, па се дошуњао до врата. У кухињи су за столом седеле три бубашвабе. „Откуд ове?“, разрогачио је очи. Биле су дупло веће него јуче, сада као он, ту негде. Извирио је да боље осмотри и инсекти су га приметили.

„Откуд овај?“, сигнализирале су оне у глас, а он, некако је могао да их разуме.

Гонг се огласио трећи пут.

„Јуриш!“, команда је грунула у његовој глави и морао је да послуша. Једна од буба га је пресрела, ударцем ножице му избила лопату из руке, затим се муњевито окренула и „почистила“ га трбушним делом. Пао је на леђа оставши без даха, а буба је скочила на њега спремна да му зада завршни ударац опаком доњом вилицом.

„Стани!“, наредила је највећа од присутних буба.

Бубашваба-јуришник је окренула главу ка свом изгледа старешини. Љубопитљиво.

„То је тај што су га макли док не потаманимо осталу гамад, изабрали га да буде последњи,“ одговорила је главна буба. „Могли су баш да нам јаве да је овде.“

„И шта сад?, питала је трећа између два усисавања жутог праха са стола. Сва је била излепљена наранџастом изолир-траком. „Ускоро ће „Велико чишћење“.“

„Послао сам питање директно Првој.“, рече старешина.

Три пара грудних ножица су шкљоцала над лицем човека. „И ове учествују у парчању“, помислио је и уопште му није било лако. Њихова власница се дурила.

„Мора како се њима накриви.“

Главна се на ово узмувала.

„Ћути! Све се снима! У овога су уградили снимач. Хоћеш да те нема?“

Јуришник се загледао у копрцавка испод њега.

„Извињенце.“

Шум који је потекао из човекове главе нанео јој је бол од које је почела да се тресе. Ипак није испустила свој плен. Тренутак касније укочила се као да је на смотри.

„Разумем“, рекла је, „кајем се!“

„Е будалчино. Ах, ево, стигло је наређење“, емитовала је главна, а затим ћушнула џак са стола тик до заробљеника. Усправила се, цокнула нечим и наредила:

„Наднеси га да омирише!“

Претумбан је брзим радом ножица и глава му се нашла над отровом.

„Познато ти је ово? А? Како мирише?“

Лепо мирише, на јестиво, слатко. То до сада није приметио. Буба која га је држала заронила је врх своје главе у прашак и као да је мљацнула.

„Ммм, прија.“

Сетивши се силног диринчења човек се разбеснео.

„Значи све је оно рмбање било цабе?“

Почеле су да се кикоћу, а оне две изнад њега још и да се гуркају зглобовима ножица.

„Још и горе. Не само што нас не убија, већ смо лепо и нарасле од њега“, одпаметовала је главна. „Како сте незамисливо грамзиви није било тешко да вам неко потури фину „хемију“, а богами и „биологију“. Хе, хе.“

Као одговор на немо питање кров је почео да се круни, а његови парчићи да засипају човека и бубе. Оне су подигле главе.

„А, ево их. Није им за завршну сцену довољна та камера у теби,“ искесио се инсект-старешина.

Кров је нестао. Човек је зинуо заслепљен белом светлошћу која му је исцељујућом топлином прожимала срж у костима и даривала очишћење чинећи да се први пут осети жедним и вредним живљења. Кап нечега му се разбила о чело побудивши сећања: само усамљеност, испразност и јад. Спустио је поглед. Бубе су заиграле око њега немо коло, синхронизовано, механички, и оштрим, изломљеним покретима. Убеђивао је себе да сања, али није издржао да не постави питање:

„А ми? Победиле сте нас у борби прса у прса?“

Његове речи су их пробудиле из трансa што им изгледа није пријало. Главна му се унела у лице.

„Једва неколицину. Па... поцркали сте од сопственог инсектицида“, рече гурајући му кашику у руке.

“А сада кусај!“

Гледао је у њу, па у кашику, па у жути прах и опет: буба, кашика, прах.

„И пиши кад стигнеш. Макар разгледницу“, додаде инсект.

Леби га. Навалио је као бесан. Било је тако добро, па нека је и последње. Најједном, утробом му се раширила бол од које је морао да се згрчи, јуришна буба га је пустила, а он се бацио на колена балећи и колутајући очима. Последње што је његова свест регистровала био је зуј у глави: „Готово! Снимљено је!“

Лешина се брзо надимала и закотрљала се између нервозних ножица.

„Шта ћемо са овим?“ питала је једна буба другу.

„Ништа. Чишћење. У два ће чистачи однети ђубре. Сво ђубре овога света.“